

Upírske
denníky 7

V MOCI TIEŇOV

L.J. SMITHOVÁ

FRAGMENT

Upírske denníky 7 – V moci tieňov

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 – Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

Upírske denníky 8 – Cesta z temnoty

Upírske denníky 9 – Tajomstvá

L. J. Smithová

Upírske denníky 7 – V moci tieňov – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Milý denníček,“ zašepkala Elena, „nie je to strašné? Nechala som ťa v kufri jaguara a sú dve hodiny ráno.“ Pichla prstom do nohy zahalenej nočnou košeľou, akoby držala pero a robila bodku. Pritisla si čelo k oknu a ešte tichšie zašepkala: „V tme sa po teba bojím ísť. Bojím sa!“ Zase pichla prstom a potom so slzami na lícach váhavo zapla na mobile nahrávanie. Bolo to hlúpe míňanie batérie, ale nemohla si pomôcť. Potrebovala to.

„Takže som tu,“ vyslovila ticho, „na zadnom sedadle auta. Toto bude môj dnešný záznam do denníka. Mimochodom, na túto cestu sme si stanovili pravidlo – ja spávam na zadnom sedadle jaguara a Matt s Damonom vonku pod širákom. Teraz je vonku taká tma, že nikde nevidím Matta... Už šaliem... plačem a pripa-

dám si stratená... a je mi strašne smutno za Stefanom...

Musíme sa zbaviť jaguara – je príliš veľký, príliš červený, príliš ligotavý a príliš nápadný, práve keď chceme byť čo najnenápadnejší, lebo putujeme tam, kde chceme vyslobodiť Stefana. Keď predáme auto, z cenností mi zostane len lazurit a diamantový prívesok, ktorý mi dal Stefan deň predtým, ako zmizol. Deň predtým... ako ma Stefan presvedčil, aby som odišla, lebo si myslel, že sa môže stať obyčajným človekom. A teraz...

Ako mám prestať myslieť na to, čo mu možno v tejto sekunde robia – nech už mu to robí ktokoľvek? Pravdepodobne sú to *kitsune*, zlí líščí duchovia vo väzení zvanom Shi no Shi.“

Elena si utrela nos do rukáva nočnej košele.

„Ako som sa tu ocitla?“ Pokrútila hlavou a pästou buchla do operadla.

„Keď na to prídem, možno vymyslím plán A. Vždy mám v zásobe plán A. A moje priateľky vždy majú v zásobe plány B a C, aby mi pomohli.“ Elena prudko zažmurkala, lebo myslela na Bonnie a Meredith. „Bojím sa, že ich už nikdy neuvidím. A bojím sa o celé mesto Fell's Church.“

Chvíľu sedela so zovretou pästou na kolene. V hlave jej zaznel tichý hlas: „Prestaň nariekať, Elena, a myslí. Mysli. Začni od začiatku.“

Od začiatku? Čím sa to začalo? Stefanom?

Nie, bývala vo Fell's Church dávno predtým, ako prišiel Stefan.

Pomaly, takmer zasnene prehovorila do mobilu: „Takže najprv: Kto som? Volám sa Elena Gilbertová, mám osemnásť rokov.“ Ešte pomalšie dodala: „Myslím, že môžem bez márnivosti povedať, že som krásna. Keby som to nevedela, nemohla by som sa nikdy nepozrieť do zrkadla, nevedela by som stráviť kompliment. Nie je to nič, na čo by som mala byť hrdá – je to len čosi, čo som zdedila po mame a otcovi.

Ako vyzerám? Mám blond vlasy, ktoré mi vo vlnách padajú na plecia, a modré oči, ktoré podľa niektorých ľudí pripomínajú lazurit: sú tmavomodré so zlatými zábleskami.“ Napoly stlmila smiech. „Možno preto sa páčim upírom.“

Potom zovrela pery, zadívala sa do absolútnej čierňavy vôkol seba a pokračovala vážnym hlasom.

„Mnohí chlapci ma nazvali najanjelskejším dievčaťom na svete. A ja som sa s nimi zahrávala. Len som ich využívala. Kvôli popularite, pre pobavenie a tak. Teraz som aspoň úprimná. Považujem ich za hračky alebo trofeje.“ Na okamih zmĺkla. „No je tu ešte niečo. Celý život som vedela, že niečo príde – ale nevedela som čo. Mala som pocit, akoby som hľadala čosi, čo som u chlapcov nevedela nájsť. Keď som sa s nimi zahrávala, nikdy sa ma to nedotýkalo... nedosiahlo mi to až do srdca... Kým nepri-

šiel jeden výnimočný chlapec.“ Zmlkla, prehltla a zopakovala to: „Jeden výnimočný chlapec.

Volal sa Stefan.

A ukázalo sa, že nie je taký, ako vyzeral – normálny, hoci krásny, štvrták v strednej škole s rozstrapatenými vlasmi a očami zelenými ako smaragdy.

Ukázalo sa, že Stefan Salvatore je upír.

Skutočný upír.

Elena sa musela párkrát pridusene nadýchnuť, až potom zo seba vládala vytisnúť ďalšie slová.

„A kým sa nezjavil jeho krásny starší brat Damon.“

Zahryzla si do pery a až po dlhšej chvíli dodala: „Milovala by som Stefana, keby som od začiatku vedela, že je upír? Áno! Áno! Áno! Zamilovala by som sa doňho tak či onak! No okolnosti sa tým predsa len zmenili – a zmenila som sa aj ja.“ Elena prešla prstom po vzorke na nočnej košeli. „Vieš, upíri si prejavujú lásku tak, že si navzájom dávajú krv. Problém bol v tom... že som si vymenila krv aj s Damonom. Nie celkom z vlastnej vôle, ale preto, lebo ma stále prenasledoval, dňom i nocou.“

Vzdychla. „Damon hovorí, že chce zo mňa spraviť upírku, že budem jeho Princezná noci. Znamená to toto: chce ma celú pre seba. Ja by som však Damonovi v ničom neverila, keby mi nedal svoje slovo. To je jeho zvláštnosť, nikdy neporuší slovo.“

Elena pocítila, ako sa jej na perách zjavil neistý úsmev, ale rozprávala pokojne, plynulo, na mobil takmer zabudla.

„Dievča, čo sa zaplietlo s dvoma upírmi... to nevestí nič dobré, však? Možno som si to, čo sa mi stalo, vykoledovala.

Zomrela som.

Nie tak, ako keď človeku zastane srdce, oživujú ho a on sa vráti a rozpráva, že takmer vošiel do Svetla. Ja som do Svetla naozaj vošla.

Zomrela som.

A keď som sa vrátila – aké prekvapenie! Bola som upírka.

Nuž a Damon... Keď som sa prvý raz prebudila ako upírka, bol ku mne dobrý. Možno preto... preto k nemu stále niečo cítim. Nezneužil ma, keď mal na to príležitosť.

No vo svojom upírskom živote som predsa niečo stihla. Stihla som si spomenúť na Stefana a milovať ho väčšmi ako predtým – keďže som pochopila, aké to preňho bolo všetko ťažké. Mohla som sledovať vlastný pohreb. Haha! Takú možnosť by mal dostať každý. Naučila som sa stále, za každých okolností nosiť lazurit, aby som nezorela a nerozpadla sa na prach. Musela som sa rozlúčiť so svojou štvorročnou sestričkou Margaret, navštíviť Bonnie a Meredith...”

Elena si takmer neuvedomila, že jej po tvári stekajú slzy. No potichu pokračovala.

„A potom – potom som znovu zomrela.

Zomrela som tak, ako umierajú upíri, keď na slnku nemajú lazurit. Nerozpadla som sa na prach, pretože som mala len sedemnásť rokov. No slnko ma aj tak otrávil. Ten odchod bol takmer... pokojný. Vtedy mi Stefan musel sľúbiť, že sa za akýchkoľvek okolností postará o Damona. Myslím, že Damon v duchu odprisahal, že sa postará o Stefana. Zomrela som, Stefan ma objímal, Damon stál vedľa mňa a jednoducho som odplávala, ako keby som zaspávala.

Potom sa mi snívali sny, na ktoré si nespomínam, a po istom čase sa jedného dňa odrazu všetci prekvapili, lebo som sa im prihovárala cez Bonnie, ktorá je, chudátko, nadaná nadprirodzenými schopnosťami. Tuším som dostala za úlohu byť strážnym duchom svojho mesta Fell's Church. Mesto bolo v ohrození. Museli proti tej hrozbe zabojovať, a keď si už mysleli, že prehrali, niečo ma vyvrhlo späť do sveta živých, aby som bojovníkom proti zlu pomohla. Keď sme tú vojnu vyhrali, zostala som s nimi, no zostali mi aj zvláštne schopnosti, ktorým nerozumiem. Aspoňže tam bol aj Stefan! Zase sme boli spolu!“

Elena si objala hrudník rukami, akoby ju objímal Stefan, predstavovala si na sebe jeho ruky. Zavrela oči, až kým sa jej nespomalil dych.

„Čo sa týka mojich schopnosti... Je to telepatia, ktorú môžem využívať, ak je aj ten druhý telepat – takí sú všetci upíri, no ich schopnosti bývajú na rozdielnej úrovni, ak si práve s vami nevymieňajú krv. Mimočodom, ešte mám krídla.

Je to pravda – mám krídla! A tie majú schopnosti, akým by nikto neuveril – jediný problém je v tom, že netuším, ako sa používajú. Jedny občas cítim, napríklad aj teraz, pokúšajú sa zo mňa predrať von, pokúšajú sa mi pohnúť perami, aby som ich pomenovala, pokúšajú sa mi pohnúť telom, aby zaujalo správny postoj. Sú to krídla ochrany a tie sa nám na tejto ceste naozaj zídu. No ani si len neviem spomenúť, ako som používala staré krídla – nieto ešte prísť na to, ako mám používať nové. Vyslovujem tieto slová, až si pripadám ako hlupaňa – ale vôbec nič sa nedeje.

Takže som zase človek – človek ako Bonnie. Bože, keby som tak znovu mohla vidieť ju aj Meredith! Celý čas si však hovorím, že sa s každou minútou blížim k Stefanovi. Teda ak vezmeme do úvahy, že Damon stále mení smer, aby sa striasol každého, kto by sa nás pokúšal vystopovať.

Prečo by nás chcel vlastne niekto vystopovať? Keď som sa vrátila z posmrtného života, nastal veľký výbuch sily, ktorý videl každý, kto na tomto svete vidí silu.

Ako mám vysvetliť silu? Je to čosi, čo má každý, ale ľudia – okrem skutočných senzibilov ako Bonnie – si to

neuveďomujú. Upíri, samozrejme, silu majú a používajú ju, aby ľudí ovplyvnili. Ovplyvňujú ľudí, aby ich mali radi alebo aby si mysleli, že niečo je iné ako v skutočnosti – napríklad Stefan ovplyvnil učiteľov, aby si mysleli, že má v poriadku záznamy, keď „prestúpil“ na Strednú školu Roberta E. Leeho. Alebo silu používajú pri útoku na iných upírov, prípadne na temné bytosti – a niekedy aj na ľudí.

No ja som mala na mysli výbuch sily, keď z neba zhodili mňa. Bol taký veľký, že to upútalo dve strašné bytosti z druhej strany sveta. Rozhodli sa prísť sem a pozrieť sa, čo spôsobilo ten výbuch a či by ho nemohli využiť pre seba.

A myslím to vážne, že boli z druhej strany sveta. Boli to *kitsune*, zlí líščí duchovia z Japonska. Sú podobní ako naši západní vlkolaci – no oveľa silnejší. Takí silní, že využili molochy, čo sú vlastne rastliny, no vyzerajú ako hmyz a môžu byť malé ako špendlíková hlavička alebo dosť veľké, aby človeku prehltili ruku. Molochy sa človeku prisajú na nervy, putujú celým nervovým systémom a napokon sa človeka zmocnia zvnútra.“

Elena sa chvela a hovorila tlmeným hlasom.

„To sa stalo Damonovi. Dostal sa doňho jeden drobný moloch a zmocnil sa ho zvnútra, takže z Damona sa stala len Shinichiho bábka. Zabudla som povedať, že *kitsune* sa volajú Shinichi a Misao. Misao je dievča. Obaja majú

čierne vlasy s červenými končekmi, ale Misao ich má dlhé. Údajne sú to dvojčatá, brat a sestra – no rozhodne sa tak nesprávajú.

Keď bol Damon úplne posadnutý, Shinichi jeho telo prinútil robiť... strašné veci. Prinútil ho mučiť Matta a mňa, a ešte aj teraz viem, že Matt za to niekedy túži Damona zabiť. No keby Matt videl to, čo som videla ja – celé tenké, vlhké, biele druhé telo, ktoré som musela nechťami vytiahnuť Damonovi z chrbtice a ako Damon napokon zamdlel od bolesti –, lepšie by to pochopil. Nemôže mu vyčítať to, čo ho prinútil urobiť Shinichi. Nemôžeme. Damon bol... nevieš si predstaviť, aký iný. Bol zdrvený. Plakal. Bol...

Neočakávam, že by som ho ešte niekedy takého videla. No keď raz znovu získam naspäť schopnosti mojich krídel, Shinichi bude mať veľké problémy.

Podľa mňa sme naposledy urobili chybu. Konečne sme boli schopní bojovať so Shinichim a Misao – a nezabili sme ich. Boli sme príliš morálni či príliš jemnocitní.

Bola to veľká chyba.

Lebo Damon nebol jediný, koho posadli Shinichiho molochoy. Posadli dievčatá, mladé dievčatá, pätnásťročné, štrnásťročné a mladšie. Aj niekoľko chlapcov. A tie dec-ká sa správali... no, otrasne. Ubližovali sebe aj svojim rodinám. Ako veľmi, to sme sa dozvedeli, až keď sme už uzavreli dohodu so Shinichim.

Možno bolo od nás nemorálne vyjednávať s diablom. No nemohli sme inak – oni totiž uniesli Stefana a Damon, ktorý už bol vtedy posadnutý, im pomáhal. Keď sa Damon zbavil posadnutia, chcel len to, aby nám Shinichi a Misao povedali, kde je Stefan, a aby potom naveky opustili Fell's Church.

Za to Damon vpustil Shinichiho do svojej mysle.

Ak sú upíri posadnutí silou, *kitsune* sú posadnutí spomienkami. Shinichi chcel Damonove spomienky z niekoľkých posledných dní – z obdobia, keď bol Damon posadnutý a mučil nás... a z obdobia, keď moje krídla prinútili Damona, aby si uvedomil, čo vykonal. Myslím, že ani Damon nechcel spomínať na to, čo vykonal, ani na to, ako sa zmenil, keď sa musel vyrovnáť s tým, čo urobil. A tak Shinichimu dovolil, aby si tie spomienky vzal, a za to mu Shinichi vložil do mysle miesto, kde sa nachádza Stefan.

Problém bol v tom, že sme uverili Shinichiho slovu, že potom odíde – lenže to slovo nič neznamenalalo.

Navyše odvtedy používa telepatický kanál, ktorý otvoril vo svojej a v Damonovej mysli, aby si mohol vziať čoraz viac Damonových spomienok, a Damon sa to ani len nedozvie.

Včera v noci nás zastavil policajt, ktorý chcel vedieť, čo tak neskoro v noci robia traja tínedžeri v drahom aute. Damon ho ovplyvnil, aby odišiel. No o niekoľko hodín na toho policajta úplne zabudol.

Damon má z toho strach. A zo všetkého, z čoho má Damon strach – niežeby to priznal –, som na smrť vydesená.

Aj ty, milý denníček, by si sa mohol spýtať, čo traja tínedžeri robili uprostred ničoho v Union County, Tennessee – podľa poslednej tabule, čo som videla na ceste? Mali sme namierené k bráne do Temných rozmerov... kde Shinichi a Misao nechali Stefana vo väzení zvanom Shi no Shi. Shinichi dal tú informáciu do hlavy len Damonovi a nemôžem Damona prinútiť, aby povedal, čo je to vlastne za miesto. No Stefan tam je a ja sa k nemu dostanem, aj keby ma to malo zabíť.

Aj keby som sa mala naučiť zabíjať.

Už nie som milé dievčatko z Virgínie ako kedysi.“

Elena zastala a vyfúkla dych. No potom sa objala rukami a pokračovala.

„Prečo je s nami Matt? Nuž, kvôli Caroline Forbesovej, ktorá bola od detstva mojou priateľkou. Až do minulého roku, pretože keď Stefan prišiel do Fell's Church, chceli sme ho obe. A Stefan nechcel Caroline. Vtedy sa z nej stala moja najhoršia nepriateľka.

Caroline bola zároveň prvým dievčaťom z Fell's Church, do ktorého Stefan vstúpil. No k veci: Caroline istý čas chodila s Tylerom Smallwoodom. Rozmýšľam, ako dlho to trvalo a kde je teraz Tyler. Viem len toľko, že Caroline sa zavesila na Shinichiho, lebo „potrebovala

manžela“. Tak to sama povedala. Tak predpokladám presne to isté, čo predpokladá Damon. Že sa jej narodí... štence. Že vrhne vlkolakov. Pretože Tyler je vlkolak.

Damon vraví, že keď sa žene narodí malý vlkolak, premení sa na vlkolaka ešte rýchlejšie ako po uhryznutí a že v istom okamihu počas tehotenstva žena získa schopnosť byť kompletný vlk alebo kompletný človek, no dovtedy sa zmätene premieňa raz na jedno, raz na druhé.

Smutné na tom je, že keď to Caroline oznámila, Shini-chi na ňu ledva pozrel.

Caroline bola natoľko zúfalá, až obvinila Matta, že ju napadol na rande. Musela niečo vedieť o tom, čo robí Shinichi, lebo tvrdila, že „rande“ s Mattom sa odohralo v čase, keď naňho útočil moloch a zanechal mu na ruke stopy, ktoré vyzerali ako škrabance od dievčenských nechťov.

Polícia, samozrejme, začala Matta hľadať. V podstate som ho prinútila, aby šiel s nami. Carolinin otec je jeden z najdôležitejších ľudí vo Fell's Church – navyše je kamarát okresného prokurátora v Ridgmonte a predseda jedného z pánskych klubov, kde majú členovia dohodnuté tajné pozdravy a sú „piliermi miestnej komunity“.

Keby som Matta nepresvedčila, aby s nami ušiel pred Carolininými obvineniami, Forbesovci by ho zlynčovali. Horí vo mne hnev – nielen preto, lebo ľutujem Matta, ale preto, lebo Caroline všetky dievčatá podrazila. Väčšina dievčat totiž nie sú patologické klamárky a nevyslovili

by proti chlapcovi takéto krivé obvinenie. Tým, čo spravila, nás všetky zahanbila.“

Elena zmĺkla, pozrela si na ruky, potom dodala: „Keď sa niekedy hnevám na Caroline, trasú sa hrnčeky, alebo zo stola padajú ceruzky. Damon vraví, že to spôsobuje moja aura, moja životná sila a že odkedy som sa vrátila zo záhrobia, je to iné. Predovšetkým každý, kto pije moju krv, neuveriteľne zosilnie.

Stefan bol dosť silný a líščí démoni by ho nikdy nedostali do svojej pasce, keby mu nebol prešiel cez rozum Damon. Dokázali si s ním poradiť, len keď bol oslabený a obklopený železom. Železo škodí všetkým zvláštnym bytostiam, navyše upíri sa musia kŕmiť aspoň raz za deň, inak zoslabnú, a stavím sa – nie, som si istá, že práve toto proti nemu použili.

Preto nedokážem myslieť na to, v akom stave teraz Stefan asi je. No nemôžem sa poddať strachu ani hnevu, lebo by som stratila kontrolu nad svojou aurou. Damon mi ukázal, ako mám svoju auru väčšinou udržiavať vnútri, aby som pôsobila ako celkom normálne dievča. Aura zostáva aj vnútri bledozlatá a krásna, ale aspoň nie je majákom pre bytosti, ako sú upíri.

Moja krv totiž dokáže spraviť ešte niečo – a to isté vlastne robí aj moja aura. Dokáže... môžem si tu hovoriť, čo chcem, však? Dnes moja aura dokáže v upíroch vyvolať túžbu... takú ako v mužoch. Nielen túžbu pohryznúť

ma, jasné? Túžbu bozkávať ma a robiť aj to všetko ostatné. Keď ma zacítia, idú za mnou. Akoby bol svet plný včiel a ja som bola jediný kvet.

A tak sa musím učiť skrývať svoju auru. Ak ju poriadne nevidieť, môžem sa tváriť ako normálny človek, nie ako ten, kto zomrel a vrátil sa. No niekedy na to zabudnem a neskryjem ju – a strašne to bolí, keď ju musím odrazu stiahnuť!

A potom cítim – toto je môj súkromný denník, jasné? Preklínam ťa, Damon, ak si to niekedy vypočuješ. No vtedy mám pocit, že chcem, aby ma Stefan uhryzol. Uvoľňuje to tlak a to je dobre. Uhryznutie od upíra bolí, len ak proti tomu človek bojuje, alebo ak upír chce, aby bolelo. Inak je to dobrý pocit – a potom sa dotknete mysle upíra, ktorý to spravil, a... Bože, Stefan mi tak veľmi chýba!“

Elena sa chvela. Hoci tíšila svoju predstavivosť, stále musela myslieť na to, čo možno Stefanovi robia jeho väznitelia. Zničené zaklapla mobil a padali jej naň slzy.

„Nemôžem myslieť na to, čo mu možno robia, lebo začínam šalieť. Stáva sa zo mňa roztrasený šialenec, čo túži len kričať a kričať. Každú sekundu musím bojovať, aby som na to nemyslela. Pomôže mu totiž len pokojná Elena, ktorá má plán A, B aj C. Keď ho budem bezpečne držať v náručí, potom sa môžem triasť a plakať – aj kričať.“

Elena sa smutne zasmiala, oprela si hlavu a mlčala. Veď už aj tak zachrípla od vyčerpania.

„Som unavená. No aspoň mám plán A. Musím od Damona vytiahnuť viac informácií o mieste, kam ideme, o Temných rozmeroch, a všetko, čo vie o dvoch stopách, ktoré mi Misao dala ku kľúču, čo odomkne Stefanovu celu.

Asi... asi som to vôbec nespomenula. Kľúč, líščí kľúč, ktorý potrebujeme na otvorenie Stefanovej cely, je zlomený na dve časti a tie sú ukryté na rozličných miestach. A keď sa mi Misao vysmievala, ako málo o tých miestach viem, poskytla mi k nim dve stopy. Vo sne by jej nezišlo na um, že by som naozaj šla do Temných rozmerov, len sa predvádzala. Stále si však na tie stopy pamätám, boli takéto: Prvá polovica je „v striebornom nástroji slávika“. A druhá polovica je „pochovaná v Bloodweddovej tanečnej sále“.

Musím zistiť, či o tom Damon niečo tuší. Zdá sa totiž, že keď sa dostaneme do Temných rozmerov, budeme musieť preniknúť do domov istých ľudí a iných miest. Ak má človek hľadať sálu, najlepšie je, keby ho pozvali na ples, nie? To sa asi ľahšie povie, ako urobí, no urobím to. Je to jednoduché.“

Elena rozhodne zdvihla hlavu a znehybnela, potom zašepkala: „Veril by si tomu? Práve som pozrela na oblohu a vidím prvé záblesky svitania: svetlozelené, krémovo

oranžové a jemnučko belasé... tmu som prečkala vďaka rozprávaniu. Teraz je všade taký pokoj. Práve vykuklo slnko a...

Dofrasa, čo to bolo? Niečo práve rachlo na strechu auta. Poriadne nahlas.“

Elena vypla na mobile nahrávanie. Bála sa, ale takýto hluk – a teraz ešte aj škrabot na streche...

Čo najrýchlejšie sa musí dostať z auta.

Elena vyskočila zo zadného sedadla jaguara a odbehla o niekoľko metrov ďalej od auta, potom sa obrátila a obzrela sa, čo to spadlo.

Spadol tam Matt. Ležal na chrbte a pokúšal sa vstať.

„Matt – božemôj! Si v poriadku? Nie si zranený?“ zvolala Elena a Matt v tej istej chvíli s úzkosťou vykrikol:

„Elena – božemôj! Auto je v poriadku? Stalo sa mu niečo?“

„Matt, čo si sa zbláznil? Udrel si si hlavu?“

„Sú na ňom škrabance? Okno v streche funguje?“

„Škrabance nevidím a okno v streche je okej.“ Elena netušila, či je to naozaj tak, no bolo jej jasné, že Matt tára dve na tri. Pokúšal sa dostať dole a nezašpiniť auto blatom, no nešlo mu to ktovieako, keďže sám mal ruky

a nohy od blata. A zliezť z kapoty bez použitia nôh sa ukázalo dosť zložité.

Elena sa zatiaľ chvatne obzerala. Sama už raz spadla z oblohy, to áno, lenže predtým bola šesť mesiacov mŕtva a na zem dopadla nahá – u Matta nebola splnená ani jedna z týchto podmienok. Zišlo jej na um prozaickejšie vysvetlenie.

A naozaj – vysvetlenie bolo tam, sedelo na konári žltodrevca a pozorovalo celú scénu so slabým zlomyseľným úsmevom.

Damon.

Bol útlý a nižší ako Stefan, no vyžarovala z neho aura hrozby, ktorá tento malý nedostatok úplne vynahrádzala. Ako vždy bol dokonale oblečený: čierne džínsy od Armaniho, čierne tričko, čierna kožená bunda a čierne čižmy. To všetko dobre ladilo s jeho vetrom rozviatymi čiernymi vlasmi a čiernymi očami.

Práve teraz jeho vzhľad Elene až nepríjemne pripomínal, že ona má na sebe smiešnu dlhú bielu nočnú košeľu, ktorú si so sebou priniesla s predstavou, že sa pod ňou dokáže prezliecť aj pod holým nebom. Problém bol v tom, že sa tak zvyčajne prezliekala na úsvite a dnes sa pozabudla pri nahrávaní denníka. Odrazu jej nočná košeľa nepripadala ako vhodný odev na rannú škriepku s Damonom. Nebola priesvitná, mala bližšie k flanelu než k nylonu, ale rozhodne bola čipkovaná – najmä pri krku. Čipka okolo

pekného hrdla, to je pre upíra ako... nuž, sám Damon jej raz povedal, že je to ako červená handra pre rozzúreného býka.

Elena si skrížila ruky na hrudi. Okrem toho si dala záležať, aby slušne stiahla auru k sebe.

„Vyzeráš ako Wendy,“ prehodil Damon a jeho úsmev bol lotrovský, jasný a rozhodne pochvalný. Naklonil hlavu nabok a venoval jej vyzývavý pohľad.

Elena výzvu odmietla. „Aká Wendy?“ odvrkla a v tej istej chvíli si spomenula na meno dievčatka z knihy o Petrovi Panovi. Zamrzelo ju, že neodpovedala ducha-prítomnejšie. V podobných slovných prestrelkách bývala dobrá – ale Damon bol lepší.

„Wendy, Wendy... predsa Darlingová,“ odvetil Damon hlasom mäkkým ako pohladenie.

Elena sa striasla. Damon sľúbil, že sa nebude pokúšať ovplyvniť ju, nebude svojimi telepatickými schopnosťami zahmlievať alebo ovládať jej myseľ. No občas mala dojem, že sa k tomu nebezpečne blíži. Áno, pomyslela si, rozhodne je to jeho vina. Ona predsa k nemu necíti vôbec nič... teda nič, čo by sa vymykalo z hraníc sesterskej náklonnosti. Lenže Damon sa nevzdával, bez ohľadu na to, koľkokrát ho odmietla.

Za Elenou sa ozvalo žuchnutie a tiché zjojknutie, čo nepochybne znamenalo, že Matt sa konečne dostal zo strechy auta na zem. Ihneď sa vrhol do boja.

„Ako to s Elenou hovoríš?“ osopil sa na Damona. Potom sa obrátil k nej. „Wendy je zrejme meno jeho najnovšej priateľky. A... a ozaj, vieš, čo urobil? Vieš, ako ma dnes ráno prebudil?“ Matt sa až triasol od zlosti.

„Zdvihol ťa do vzduchu a zhodil na strechu auta?“ tip-la si Elena. S Mattom hovorila len ponad plece, pretože vial jemný ranný vánok, ktorý jej pritískal látku nočnej košele k telu. Radšej nechcela, aby ju teraz Damon videl odzadu.

„Nie! Vlastne áno! Nie, aj áno! Vieš, keď ma zdvihol, ani sa nenamáhal použiť ruky. Spravil takto...“ Matt zamával rukou, „a najskôr som padol do nejakého bahna a potom na auto. Páni, mohol som rozbiť to strešné okno! A teraz som celý zablatený,“ doložil Matt a s odporom sa zadíval na svoje šaty, akoby mu to až teraz zišlo na um.

Damon sa nedal. „A vieš ty vôbec, prečo som ťa zdvihol a pustil na zem? Čo presne si robil v tej chvíli, keď som ťa takto premiestnil?“

Matt sa začervenal až po korienky plavých vlasov a jeho bežne pokojné belasé oči vzplanuli.

„Držal som v ruke palicu,“ bojovne odsekol.

„Palicu. Takú palicu, aká sa dá nájsť pri ceste? Takú?“

„No, naozaj som ju zdvihol pri ceste!“ vzdoroval.

„Hej, ale potom sa s ňou stalo niečo čudné, však?“

Damon vytiahol, Elena nezaregistrovala odkiaľ, veľmi

dlhý a veľmi pevne vyzerajúci kôl s jedným koncom zastrúhaným na extrémne ostrý hrot. Kôl bol očividne z tvrdého dreva, zrejme z duba.

Damon si ho zaujato a začudovane prezeral. Elena sa zvrtila k pobúrenému Mattovi.

„Matt!“ skríkla. V studenej vojne medzi tými dvoma chalanmi nastala mimoriadne ľadová chvíľa.

„Len mi tak zišlo na um,“ tvrdohlavo pokračoval Matt, „že by to mohol byť dobrý nápad. Keď už v noci spávam vonku a... čo ak by sa tu zjavil iný upír?“

Elena sa znovu zvrtila a pokúšala sa upokojiť Damona, keď Matt znovu vybuchol.

„Tak jej povedz, ako si ma v skutočnosti zobudil!“ vyštekol. Nedal však Damonovi šancu vyriečiť ani slovo a pokračoval: „Otváral som oči, keď na mňa hodil toto!“ Matt čvachtavým krokom prešiel k Elene a niečo jej ukázal. Elena to od neho zmätene prevzala a obracala v rukách. Vyzeralo to ako tupá ceruzka, akurát že to malo čudnú hnedočervenú farbu.

„Toto na mňa hodil a povedal: Odškrtni dvoch!“ vyhlásil Matt. „Zabil dvoch ľudí, a ešte sa tým chvastal!“

Elene sa ceruzka odrazu zhnusila. „Damon!“ vydese-ne zhíkla a pokúsila sa z jeho nevyspytateľného výrazu niečo vyčítať. „Damon... to si hádam... nie...“

„Čo sa mu prosíš, Elena? Musíme teraz...“

„Ak by ste ma náhodou pustili k reči,“ ozval sa Da-

mon, už naozaj otrávene, „pripomenul by som vám, že kým som k tej ceruzke stihol niečo podotknúť, ktosi sa ma pokúsil prišpendliť k zemi kolom, a to takmer skôr, ako sa vyhrabal z vlastného spacieho vaku. A potom by som ešte dodal, že tí dvaja neboli ľudia. Boli to upíri, obyčajní najatí gaunerí, navyše posadnutí Shinichiho molochom. Zachytili našu stopu. Dostali sa až do Warrenu v Kentucky, asi sa vypytovali ľudí na naše auto. Už som hovoril, že sa ho musíme zbaviť.“

„Nie!“ zhrozene skríkol Matt. „To auto... to auto pre Elenu a Stefana veľa znamená.“

„To auto znamená veľa najmä pre teba,“ opravil ho Damon. „Dovolím si pripomenúť, že som musel svoje ferrari nechať v potoku, len aby sme ťa mohli vziať na túto malú výpravu s nami.“

Elena zdvihla ruku. Mala toho dosť. Áno, auto mala rada. Bolo veľké, červené, blýskavé, veselé. Navyše dokonale vyjadrovalo jej i Stefanovu náladu v deň, keď jej ho kúpil, keď oslavovali začiatok nového spoločného života. Stačil jej jediný pohľad na to auto, a spomenula si, aký to bol deň, ako jej na plecích spočívala Stefanova ruka a ako na ňu pozeral, keď k nemu zdvihla pohľad – zelené oči mu šibalsky iskrili, bol rád, že jej dáva niečo, po čom skutočne túžila.

Teraz sa zahanbila, keď si uvedomila, že sa mierne chveje a oči sa jej zalievajú slzami.

„Vidíš,“ povedal Matt a zazrel na Damona. „Vidíš, rozplakal si ju.“

„Ja? Ja som spomenul meno svojho drahého neprítomného bračeka?“ zdvorilo sa zaujímal Damon.

„Čušte! Už aj! Obaja!“ skríkla Elena, ktorá sa ledva ovládala. „Mimochodom, ak ti to neprekáža, túto ceruzku si vezmi naspäť,“ vyhlásila a otrčila ju k Damonovi.

Damon si ju vzal a Elena si poutierala ruky o nočnú košeľu. Trochu sa jej zakrútila hlava, a keď si predstavila, ako ich prenasledujú upíri, striaslo ju.

A v tom, ako sa zatackala, pocítila zovretie horúcej, silnej ruky. Do ucha jej prehovoril Damonov hlas: „Potrebuje čerstvý vzduch a ja jej ho poskytnem.“

V tej chvíli sa ocitla v bezťažkovom stave, vo vzduchu, v Damonových rukách. Stúpali čoraz vyššie.

„Damon, prosím ťa, môžeš ma zložiť?“

„Hneď teraz, miláčik? Je to dosť ďaleko...“

Ďalej sa s ním škriepila, no už jej bolo jasné, že ju nevníma. Navyše jej ranný vzduch naozaj trochu prečistil hlavu, hoci ju zároveň striasal chlad.

Pokúsila sa triašku zastaviť, no nešlo to. Damon pozrel na ňu a na jej veľké prekvapenie sa pokúsil vyzliecť si bundu. Chytro ho zastavila. „Nie, nerob to, len šoféruj... Teda prepáč, leť. Ja sa ťa budem držať.“

„A dávaj pozor na nízko letiace čajky,“ odvetil Damon

vážne, no myklo mu kútikom úst. Elena musela odvrátiť tvár, lebo jej hrozilo, že vyprskne do smiechu.

„Kedy si vlastne zistil, že vieš ľudí len tak zdvihnúť a potom šmariť na strechu auta?“ zaujímala sa.

„Nedávno. Bolo to ako s lietaním – povedal som si, že to skúsim. Vieš, že mám rád výzvy.“

Hľadel na ňu s výrazom pristihnutého zbojníka, ale tie čierne oči tienili také dlhé mihalnice, až ich bolo pre chlapca škoda. Elena sa cítila ľahulinká ako páperie z púpavy, no zároveň sa jej mierne krútila hlava, akoby mala vypité.

Už však aspoň nepocítovala chlad – uvedomila si, že Damon ju obklopil svojou aurou, z ktorej vyžarovalo teplo. Nielen skutočné teplo, ale aj omámený, takmer opitý obdiv, s ktorým ju vinul k sebe, s ktorým si premeriaval jej oči a tvár a vlasy, čo sa jej ako zlatistý oblak vznášali okolo pliec. Elena sa začervenala a takmer začula jeho myšlienku, že jej ten rumenec veľmi pristane, ružové líca v inak bledej tvári.

A presne tak ako bol rumenec nevedomou telesnou reakciou na jeho teplo a jeho obdiv, Elena pocítila aj nevedomú emocionálnu reakciu – vďačnosť za to, čo Damon urobil, vďačnosť za to, že ju obdivuje, a jej obdiv, samozrejme, úplne nedobrovoľný, k Damonovi. Dnes v noci jej zachránil život, ak teda vedela niečo o upíroch posadnutých Shinichiho molochmi, o upíroch, ktorí boli

gauneri už pred tou posadnutosťou. Nedokázala si ani predstaviť, čo by jej také tvory urobili, a ani si to predstavovať nechcela. Mohla sa len tešiť, že Damon bol dosť bystrý a tiež dosť bezohľadný, aby sa o nich postaral, kým sa k nej dostali.

Okrem toho by bola slepá a úplne hlúpa, ak by nedokázala oceniť skutočnosť, že Damon je neuveriteľne krásny. Po tom, čo dvakrát umrela, jej to azda nezamotalo hlavu tak, ako by sa to stalo väčšine dievčat, no Damonova krása sa nedala poprieť, či už sa tváril zadumane, alebo sa usmieval jedným z tých zriedkavých absolútne úprimných úsmevov, ktoré mal v zásobe asi len pre ňu.

Problém bol však v tom, že Damon bol upír a dokázal jej čítať myšlienky, najmä keď boli tak blízko a ich aury sa premiešali. A Damon si cenil, že ho Elena obdivuje, a stal sa z toho taký malý začarovaný kruh. Kým si Elena stihla uvedomiť, že sa roztápa, jej telo, ktorému dosiaľ chýbala váha, oťaželo, ako zvláčnelo v Damonovom náručí.

Druhý problém bol v tom, že Damon ju v tejto chvíli neovplyvňoval. Sám sa zamotal do toho začarovaného kruhu obdivu, vďaky a ocenenia, presne tak ako sa doň zamotala Elena. Ba vlastne sa doň zamotal ešte väčšmi, pretože sa mu vôbec nebránil, nemal proti nemu postavené nijaké bariéry. Elena ich mala, teraz sa však zahmlievali a rozpadávali. Nedokázala jasne myslieť. Damon ju

s úžasom pozoroval a výraz v jeho očiach bol Elene až pridobre známy – len si nevedela spomenúť odkiaľ.

Stratila schopnosť analyzovať. Len si vychutnávala, že ju niekto chráni, drží v náručí, ľúbi a obklopuje starostlivosťou tak intenzívne, až to ňou otriaslo do samej podstaty jej bytia.

A keď sa Elena niečomu odovzdala, odovzdala sa na sto percent. Takmer bez vedomého úsilia zaklonila hlavu, obnažila hrdlo a zatvorila oči.

Damon jej nežne nadvihol hlavu, podoprel ju jednou rukou a potom ju pobožkal.

Čas sa zastavil. Elena zistila, že inštinktívne hmatká po mysli toho, kto ju tak nežne bozkáva. Kým neumrela, kým sa nestala duchom a kým sa nevrátila na zem s aurou, ktorá odhaľovala skryté významy myšlienok iných ľudí, ich myslí aj duší, nedokázala si bozk naplno vychutnať. Bolo to ako získať nový zmysel. Keď sa dve aury takto hlboko premiešali, dve duše sa obnažili jedna pred druhou.

Nerobila to celkom vedome, no dovolila svojej aуре, aby sa rozšírila, a takmer okamžite narazila na myseľ. A prekvapilo ju, že tá myseľ pred ňou cúva. Nie, tak by to nemalo byť. Podarilo sa jej ju zachytiť skôr, ako sa schovala za veľký tvrdý kameň, čosi ako balvan. Ten balvan jej pripomínal obrázok meteoritu, ktorý kedysi videla, bol zjazvený a obhorený – boli to základné mozgové

funkcie – a k balvanu bol za zápästia a členky pripútaný malý chlapec.

Elena bola v šoku. Vedela, že to, čo vidí, je len metafora a že by nemala príliš rýchlo súdiť, čo tá metafora znamená. Tie obrazy boli symbolmi Damonovej obnaženej duše, ale vo forme, ktorú jej myseľ dokázala pochopiť a interpretovať, ak sa na ne pozrie zo správneho uhla.

Inštinktívne však vedela, že vidí niečo dôležité. Prežila dych vyrážajúce potešenie a omamnú sladkosť spojenia svojej duše s dušou iného. Aj teraz ju láska a obavy nútili pokúsiť sa o komunikáciu.

„Je ti zima?“ spýtala sa dieťaťa. Reťaze boli natoľko dlhé, že chlapec si mohol rukami objať pokrčené kolená. Mal na sebe otrhaný čierny odev.

Mlčky prikývol. Celú tvár akoby mu zaberali obrovské tmavé oči.

„Kam patríš?“ spýtala sa Elena neisto, rozmýšľala, ako dieťa zohriať. „Nie sem dnu?“ Ukázala na obrovský balvan.

Dieťa znovu prikývlo. „Je tam teplejšie, ale on ma tam už nepustí.“

„On?“ Elena stále striehla na zmienku o Shinichim, zákernom líščom duchovi. „Aký on, miláčik?“ Kľakla si a vzala dieťa do náručia. Chlapec bol studený a železo mrazivé.

„Damon,“ zašepkal malý otrhanec. Chlapec sa prvý raz prestal dívať na ňu a ustráchané sa poobzeral.

„Toto spravil Damon?“ Elena najprv zvýšila hlas a vzápätí ho stlmila, keď na ňu uprel prosebný pohľad a zúfalo sa jej dotkol pier ako mačiatko zamatovými labkami.

To všetko sú len symboly, pripomenula si Elena. Dívaš sa na Damonovu myseľ, na jeho dušu.

No je to naozaj tak? Ozval sa v nej kritický hlas. Robila si to už predtým s niekým iným a videla si jeho vnútorný svet, celé krajiny plné lásky a krásy ožiarenej svetlom mesiaca, a to všetko symbolizovalo normálne, zdravé fungovanie obyčajnej a zároveň výnimočnej mysle. Elena si teraz nevedela spomenúť na meno majiteľa tej duše, no pamätala si na tú krásu. Vedela, že jej vlastná myseľ by použila takéto symboly, keby sa niekomu odhalila.

Nie, uvedomila si odrazu a jasne: nedíva sa Damonovu dušu. Damonova duša je niekde vnútri toho obrovského, ťažkého balvanu. Žije vnútri tej ohavnosti a chce to tak. Vonku zostala len dávna spomienka z detstva, chlapec, ktorého vyhnal zo svojej duše.

„Ak ťa sem umiestnil Damon, tak potom kto si?“ spýtala sa Elena pomaly, overovala si svoju teóriu a uprene sa dívala na čierne oči dieťaťa, tmavé vlasy a črty, ktoré poznala, aj keď boli také mladé.

„Som... Damon,“ zašepkal chlapec bledými perami.

Možno je preňho bolestné už aj takéto odhalenie, uvedomila si Elena. Nechcela raniť tento symbol Damonovho detstva. Chcela, aby cítil sladkosť a bezpečie, aké cítila ona. Keby bola Damonova myseľ ako dom, chcela by ho upratať a každú izbu zaplniť kvetmi a hviezdnyim jasom. Keby to bola krajina, mesiac v splne by doplnila oparom, alebo by medzi oblaky doplnila dúhu. Jeho myseľ sa však ukázala ako vyhladované dieťa pripútané k balvanu, ktorý nemôže nik rozbiť, a ona to dieťa túžila utešiť.

Hojdala chlapčeka, šúchala mu ruky a nohy a pritískala si ho k svojmu duchovnému telu.

Najprv bol napätý a ustatý. No po chvíli, keď sa mu nič strašné nestalo, sa uvoľnil, a Elena cítila, ako sa mu telíčko zohrialo a ospanlivo oťaželo. Zatúžila to stvorenie chrániť.

O niekoľko minút jej dieťa zaspalo v náručí a Elene sa zdalo, že mu na perách vidí nesmelý náznak úsmevu. Túlila si jeho telíčko, jemne ho pohojďávala, usmievala sa. Myslela na niekoho, kto ju držal v náručí, keď plakala. Na niekoho, na koho... nie nezabudla, nikdy nezabudla, ale pri kom ju od smútku bolelo hrdlo. Na niekoho veľmi dôležitého – teraz bolo zúfalo dôležité spomenúť si, kto to bol – a na to, že... že musí... musí nájsť...

A vtedy sa odrazu pokojná noc Damonovej mysle pretrhla. Pretrhol ju zvuk, svetlo a energie – a dokonca aj